

Kázání Bystřička, Růžďka 26.1.2020 **Bůh tě tady chce mít!** (vstup 642)

Introit: *Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, držím tě za pravici, pravím ti: „Neboj se, já jsem tvá pomoc. Neboj se, červíčku Jákobův, hrstko Izraelova lidu. Já jsem tvá pomoc, je výrok Hospodinův, tvůj vykupitel je Svatý Izraele. (Izajáš 41, 13-14)*

Píseň 100

Modlitba

Čtení: Žalm 139

Píseň 640

Text

kázání: *Ježíš k nim opět promluvil a řekl: „Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ Jan 8,12*

Bratři a sestry,

chci dnes mluvit ke každému, kdo si připadá někdy zbytečný. To může být samozřejmě kdokoliv. Např. malé dítě, kterému se ostatní posmívají, nebo mladý člověk, který nemůže najít partnera. Anebo dospělý, kterého zradí partner, nebo starší člověk, který už zůstal sám a připadá si, že je druhým na obtíž.

A možná jsou chvíle i ve tvém životě, kdy ty sám si připadáš nějak navíc a ptáš se, proč tu vlastně vůbec jsem? Proč vlastně vůbec žiju? A tyto otázky se vyrojí jako divoké včely právě v těžkých chvílích života. Ve chvílích, kdy nás zklame blízký člověk, nebo když nám někdo ublíží. Když nás někdo opustí. Když se nám zdá všechna naše snaha marná. Když nevidíme za svým životem žádný dobrý výsledek. Když nás nikdo neocení a když se zdá, že vše, co jsme vykonali, bylo zapomenuto. Jsou to různé okamžiky, kdy pozbydeme síl a ztratíme motivaci. Chvíle, kdy vše najednou vidíme černě. Náš pohled je v té chvíli chtě nechtě zaměřen do tmy. Pán Ježíš ale samozřejmě nechce, abychom byli obráceni směrem do tmy a směřovali do ní. On přišel, aby nás vedl do světla. A sám o sobě tedy říká: „**Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.**“ A říká nám to právě pro ty těžké chvíle, kdy ztrácíme světlo a motáme se ve tmě. Kdy si připadáme osamoceni, zbyteční a odhození. Tehdy když přichází i pochybnosti, že sám Bůh na nás zapomněl, že můj život je jen náhoda, že se mnou už nepočítá, že nic neumím a nic nedokážu. To jsou samozřejmě myšlenky, které přichází, když odhlédneme od Pána Ježíše Krista. Tehdy, když se nesytíme Božím Slovem. A přitom On sám je to Slovo. Máme-li se tedy dívat na Něj, je třeba sytit se jeho Slovem. A např. právě ten 139. žalm může rozbořit mnohé pochybnosti a vrátit nám světlo.

David v Něm na začátku vyznává: **Bože, Tys to byl, kdo utvořil mé ledví, v životě mé matky jsi mě utkal, podivuhodně jsem utvořen, toho jsme si plně vědom. Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí, když jsem byl v skrytosti tvořen a hněten v nejhlubších útrobach země. Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize, dny, tak jak se vytvářely, dřív, než jediný z nich nastal.** Pochybuješ-li o tom, jestli ses měl vůbec narodit, pak zde najdeš zcela jasnou odpověď. Nejsi žádná náhoda, žádná hříčka přírody, ani žádné nechtěné dítě! Bůh tě naplánoval, utkal jako tkadlec plátno, jeho oči tě viděli už v zárodku. On tě utkal proto, že Tě miluje a radoval se z tebe, už když tě plánoval. Ano, ještě než jsi byl hněten, tak Bůh o tobě už dopředu vedl podrobné záznamy o tom, jak tě utvoří, jaké budeš mít oči, vlasy, tělo, ale i srdce a obdarování. On tě plánoval a stvořil s určitým záměrem. A ač se ti třeba zdá, že už tě Bůh k ničemu nepotřebuje, pak věř tomu, že **dokud žiješ zde na zemi, tak tě zde Bůh chce mít a má s tebou ještě plány.**

Ale možná jsi ztratil Boží světlo a Boží pokoj z jiného důvodu. Možná prožíváš pocit viny, výčitky svých všelijakých pochybení. A možná jsi si vědom, že vlastně před Bohem nějakým způsobem utíkáš. Do takové situace však mluví jiná slova toho žalmu: **Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří? Zamířím-li k nebi, jsi tam, když si ustelu v podsvětí, také tam budeš. I kdybych vzlétl na křídlech jitrní záře, chtěl přebývat při nejzazším moři, tvoje ruka mě tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí.** Vzpomeň si, že už Adama s Evou Bůh našel, když se ukryli po svém hříchu. Nemá tedy smysl utíkat před Bohem. Prodlužovat to napětí, hrát na schovávanou, nebo si např. myslet, že když jsem někde něco pokazil, že se to vyřeší tím, že změním působiště. Pokud nebudu činit pokání ze svého hříchu, bude mne provázet kdekoliv můj špatný stín, své hříchy si povleču s sebou. Činit pokání, bratři a sestry, znamená, **obrátit se.** Obrátit se od skutků tmy ke světlu. A je-li můj pohled i můj směr zaměřen od světla do tmy, jsem světlu zády. Takže vidím svůj stín. Vidím své hříchy, svou vinu, své pochybnosti. Když se ale obrátím ke světlu, tedy ke Kristu, nevidím svůj stín. Je už za mnou. A čím více se budu přibližovat Pánu Ježíši, tím slabší ten stín bude. Tím méně bude tmy, až bude úplné světlo! Má pochybnost a má vina již nebude.

Proto je potřeba činit opravdové pokání, skutečné obrácení a následování Pána. Je to jediné správné řešení vedoucí k novému životu, vedoucí k pokoji ve tvém srdci. Pán Ježíš říká: „**Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.**“ A představme si, že milost pokání Bůh nabízí i tomu, **kdo si ustlal i v podsvětí!** Tomu, kdo už vůbec nevnímá, že je pro něj nějaká nová šance začít znovu žít, protože se dostal až na samotné dno. Ale náš Bůh je, bratři a sestry, úžasný! Díky Ježíši Kristu není Bůh pouze Bohem vrcholu, ale i Bohem dna. A jestliže byl po tři dny s Jonášem na dně mořském v břiše velryby a taky v pekle i s Ježíšem, pak si buďme jisti, že je i s těmi, kteří v Něho doufají, byť ještě přebývají v hluboké temnotě. Bůh neschvaluje náš hřích, přesto usiluje nám být nablízku. A my mnohokrát ani nevíme, jak nás jeho dobrota a láska ochránila. A to je přesně Bůh. On trpělivě čeká a je ti na blízku, aby tě mohl vytáhnout, když padneš a když se konečně pokoříš a začneš k Němu opravdově volat.

A můžeš v té chvíli být v jakékoliv hluboké tmě. Rázem se ta tma promění v světlo! Je to jen o tom obratu. Pak vyznáš stejně jako žalmista: **Kdybych řekl, snad mě přikryje tma, i noc kolem mne se stane světlem. Žádná tma pro tebe není moc temná, noc jako den svítí, temnota je jako světlo.** Mnohokrát ve svých životech prožíváme všelijakou temnotu. A nemusí nás do té tmy uvrhnout nějaká naše těžká nepravost. Můžeme prožívat strach z nemoci, ze smrti, deprese, úzkosti. K tomu je dobré jiné slovo, že vlastně tma neexistuje. Že tma je jen nedostatkem světla. Tzn. nedostatkem Boha v našem životě. Bude-li tvůj život prostoupen Bohem, nebudeš ve tmě. Neboť Bůh je světlo a světlo tmu pohlcuje. A **Bůh také řekl, že bude přebývat jako Duch svatý v srdcích každého, kdo uvěří v Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele.** A každé takové srdce by mělo jasně zářit a vydávat jasný plamen. Mnohdy tomu tak ale v našich životech není. Proč? Vystal mi takový zvláštní obraz. Viděl jsem plynový vaříč a na něm jenom malinký plamének ve tmě. Hořel jen z části té trysky, protože ta tryska byla zanesená. Tak jsem se modlil, co to znamená a Bůh mi ukázal, že ta tryska je jako lidské srdce, kde ten Boží plamének je příliš slabý. A proč byl slabý? Protože ta tryska byla zanesená běžným provozem a je potřeba jí pravidelně čistit. Tzn. ne jen se neustále očišťovat v pokání od hříchu, ale také odpočinou v Bohu. Bůh přece vidí, že mnohé naše namáhání, naše služba, starosti a povinnosti přináší únavu. A tak On nás zve, abychom v Něm odpočinuli a nechali se obnovit, očistit. Abychom byli napojeni na Něj, na ten zdroj nových sil, zdroj života.

Hospodin, který mě zkoumá a který mě zná. Ví o mě, ať sedím, nebo vstanu, zdálky je mu jasné, co chci udělat. A sleduje dokonce mou stezku i místo, kde ležím. Bůh o mě, ale i o tobě, ví, ať jsme v jakékoliv pozici, ať děláme, co děláme. Ať je naše stezka šikmá a všelijak klikatá. A ví i o tom, který je unavený. A který už pro slabost těla nebo pro nemoc jen leží. Ano, i o těch, kteří se bojí smrti, On ví. I na ty Bůh nezapomněl!

A jestliže prožíváš moc těžkou situaci, kdy vnímáš, že nemáš život ve své ruce, pak nechť ti jsou útěchou následující slova. **Sevřel jsi mě, Hospodine, zezadu i zpředu, svou dlaň jsi položil na mě...** A není to sevření tlaku a úzkosti, není to sevření, ani policejní sledování, je to objetí Boží otcovské lásky. Pokud se v modlitbě dáváš do Boží ruky, buď jsi jist, že jsi v jeho dlani, a nic, ba ani ta smrt, tě z jeho ruky nevyrvé. Když se dáváš do jeho rukou, pak jsi v jeho lásce a pod jeho ochranou. Nemusíš zůstat ve tmách, ve strachu a nejistotě. A malomyslně nemusí ani ten, jehož hlas už natolik slábné, že už není schopen se ani modlit. Protože Bůh je tak skvělý, že **ještě nemám slovo na jazyku a ty, Hospodine, víš už všechno.** Bůh vidí do našeho srdce. Bůh ví, co chceme, po čem toužíme. Stejně jako rodič, ví, co chce jeho dítě, tak Bůh ví, ještě než otevřeme svá ústa, co chceme říci my. Někdy nemáme sílu ani k modlitbě otevřít ústa a Bůh stejně ví, co naše srdce k Němu volá. Následujme Krista v jeho slově, postojích a charakteru. Pak budeme ve světle.

V důvěře a pokoře tedy pojďme i dnes k Němu. Třeba podobnou modlitbou, kterou končí 139. Žalm: **Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled', zda jsem nesešel na cestu trápení a po cestě věčnosti mě ved'. Amen.** Píseň 375 modlitby píseň 618

slovo poslání: Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.

požehnání: A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, nechť střeží vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Amen píseň 452

